

Een jankende Murphy roept me terug naar het heden.

Hij zit in de deuropening en zijn gelaatsuitdrukking houdt volmaakt het midden tussen de wens binnen te komen en ontzag voor de stofzuiger.

Ik druk de knop in en het apparaat valt na nog even gonzen stil.

‘Klaar,’ deel ik hem mee en ik zet de stofzuiger terug in de kast.

In dezelfde kast draai ik de stapels handdoeken om en stoot daarbij per ongeluk het potje om dat buiten mijn zicht op de bovenste plank staat en dat zowel een reservesleutel van het huis als van de koffiezaak bevat. Die bewaar ik daar sinds ik een jaar geleden zo dom was om mezelf buiten te sluiten. Ik leg de sleutels terug in het potje, schuif het helemaal naar achteren en doe de kast dicht. Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en maak een reeks foto’s van het huisje omdat de huidige afbeeldingen op Be Our Guest aan vervanging toe zijn.

Terug in het huis stop ik de lakens en handdoeken in de droger. Ook nu blijft Murphy bovenaan de keldertrap zitten, want in zijn ogen is de droger de boosaardige tweelingbroer van de wasmachine. Daarna loop ik terug naar het huisje voor een laatste controle, want ik wil zeker weten dat er helemaal niets op aan te merken is.

Normaal gesproken doe ik dat niet, maar vandaag overtreed ik een regel die ik mezelf heb opgelegd. Ik zal je vertellen hoe het zit.

Een paar jaar geleden zijn mijn ouders overleden. We waren niet heel hecht. Sterker nog, we waren het tegendeel van hecht. Dat is merkwaardig in het geval van een enig kind, maar we hadden een geschiedenis samen. Zij vormden een geslaagd en rijk echtpaar dat nooit ook maar iets verkeerd had gedaan in het leven, maar ik nam de ene domme beslissing na de andere. Het lukte me maar niet een zelfstandig bestaan op te bouwen en dat was mijn eigen schuld. Elke kans die ze me gaven, verknalde ik.

Nadat ik er tijdens mijn tweede jaar op de universiteit met de pet naar had gegooid, vonden ze het welletjes en draaiden ze de geldkraan dicht. Ik moest een inkomstenbron zien te vinden om mijn studie voort te kunnen zetten, en die vond ik. Ik vertelde ze dat ik een baan had, maar verzweeg wat die precies inhield. Ze waren blij dat ik me eindelijk verantwoordelijk gedroeg en wilden de banden weer aanhalen, maar in mijn ogen waren die onherstelbaar beschadigd. Ik wilde niets meer met ze te maken hebben, los van de plichtmatige en ongemakkelijke telefoongesprekken met Kerstmis en op verjaardagen. Inmiddels woonde ik in Maine, in Portland om precies te zijn, en waren zij verhuisd naar Hilton Head in South Carolina.

Opeens overleden ze allebei. Ma werd ziek. Ik bood mijn vader aan hen te komen helpen, want dat doet een enig kind nou eenmaal, toch? Zelfs als hij zijn ouders al jaren niet meer echt heeft gesproken. Pa wees mijn aanbod af met de bewering dat hij het wel in zijn eentje redde. Nou, niet dus. De stress werd hem te veel en hij kreeg een hartaanval. Hij was al dood voordat hij op de grond landde. Ik werd gebeld door de thuisverpleegster die mijn vader had ingehuurd om voor mijn moeder te zorgen. Terwijl ik voor de begrafenis naar haar toe ging, overleed ze. Volgens de verpleegster als gevolg van verdriet over mijn vader. Ik wist geen raad met mijn emoties. Ze hadden al zo lang geen deel meer uitgemaakt van mijn leven dat ze voor mijn gevoel al jaren terug waren overleden, maar aan de andere kant speet het me dat ik geen verzoeningspoging had gedaan.

De dubbele gezamenlijke begrafenis was een onwerkelijke gebeurtenis. Het was heel druk, maar ik kende niemand. Toen de gasten hadden uitgevogeld wie ik was, kwamen ze me zeggen dat dit ontzettend pijnlijk en verdrietig voor me moest zijn, en dat mijn ouders zulke fantastische mensen waren geweest. Ik probeerde me meelevend op te stellen, maar was bang dat ze zouden merken dat ik mijn ouders niet echt had gekend. Het ergste was nog dat ik een praatje moest houden. Ik voelde

me een oplichter. Nee, ik wás een oplichter. Gelukkig kon het eventuele gebrek aan oprecht verdriet toegeschreven worden aan het feit dat ik compleet was overvallen door hun dood. Ik voelde me er schuldig over dat ik ze niet goed had gekend. Alle aanwezigen waren ontdaan over hun dood en ik schaamde me alleen maar voor mezelf. Ik stelde me voor hoe mijn begrafenis eruit zou zien. Die zou in elk geval veel minder druk bezocht worden.

Toen werd het testament openbaar gemaakt.

Mijn ouders lieten me alles na. Hun laatste wil bevatte geen instructies voor wat ik geacht werd te doen met wat ze tijdens hun leven opzij hadden gezet, maar slechts de simpele mededeling dat alles naar mij ging. Dit was hun manier om te zeggen dat ik bewezen had toch iets waard te zijn door uiteindelijk een zelfstandig bestaan op te bouwen. Misschien wilden ze hiermee spijt betuigen. Misschien hadden ze gedacht dat we op een dag weer een echt gezin zouden vormen. Ik weet het niet precies, maar op dat moment nam ik een belangrijke beslissing. Ik had zoveel fouten begaan – de ergste zijn alleen mij bekend – dat ik ter plekke besloot niet langer maar wat aan te klooien. Het werd tijd dat ik mijn leven in orde bracht.

Ik was opgegroeid in Vermont en omdat ik dit als een nieuwe start beschouwde, besloot ik daarheen terug te gaan. Ik ging op onderzoek uit, stuitte op The Hollows en kocht een perceel met een huis in de omgeving van het plaatsje. De dichtstbijzijnde buurman woonde bijna een kilometer bij me vandaan. Het huis lag afgelegen, maar niet geïsoleerd. Ik viel voor het aan de bossen grenzende stuk grond dat erbij hoorde. Daarop lagen het hoofdhuis, de poel, en wat nu het vakantiehuisje is. Toen de grond nog als boerenland werd gebruikt, was dit het hoofdverblijf geweest, maar zo'n honderdvijftig jaar terug was het perceel verkocht, het nieuwe huis gebouwd, de poel gegraven en de voormalige woning gelaten voor wat die was. Door zijn ouderdom gaf het hoofdhuis me het gevoel van volwassenheid

en verantwoordelijkheid waarnaar ik hunkerde.

Ik was ook dol op The Hollows. Het stadje is in het begin van de zeventiende eeuw gesticht door twee Franse kolonisten, die de nederzetting Chavelle's Hollow noemden. De Britten, die vervolgens kwamen, besloten na de Franse en Indiaanse Oorlog de naam te wijzigen in Sommerton's Hollow, om eer te bewijzen aan hun generaal Edward Sommerton. Een probleem was dat het gehucht op de grens van de Franse en Britse territoria lag, waardoor beide namen in omloop bleven. Vervolgens brak de Amerikaanse Onafhankelijkheidsoorlog uit. Daarin vocht Sommerton aan Britse kant. Na de oorlog wilden de burgers van de nieuwe natie niets weten van een eerbetoon aan hun recent verslagen vijand, dus de plaats werd hernoemd tot Putnam's Hollow, ter herinnering aan Rufus Putnam, generaal van het Continentale Leger.

Dit alles gebeurde in relatief korte tijd, met als gevolg dat de drie namen door elkaar werden gebruikt, afhankelijk van of iemand Frans, Brits dan wel Amerikaans was. Toen de plaats eindelijk een postkantoor kreeg – en daarmee in de ogen van de overheid ook een officiële status – had de inspecteur geen zin om veel moeite te steken in het achterhalen van de juiste naam van wat toch maar een gat was, en hij besloot tot simpelweg The Hollows, een naam die stand heeft gehouden. Het werd zo'n plaats die op geen enkele toeristische website ontbreekt: een charmant stadje, karakteristiek voor New Engeland, met een Main Street die bestaat uit driehonderd jaar geleden in koloniale stijl opgetrokken gebouwen, met een meent, een oude bakstenen kerk en kronkelstraatjes. Dat alles te midden van bossen en glooiende heuvels.

Na de aankoop van mijn huis ging ik over op stap twee van mijn plan: een eigen bedrijf.

Ik huurde een winkelpand aan Main Street en begon een koffiezaak. Net als de rest van The Hollows kon Main Street zo op een ansichtkaart. De eeuwenoude gebouwen aan weerszij-

den hadden allemaal een plaquette waarop stond aangegeven wanneer het gebouwd was en wie de eerste eigenaar was geweest. Het stadsbestuur had voor de straatverlichting niet willen overstappen op elektrisch licht, maar de oude gaslampen in ere gehouden. In het donker zag het er sprookjesachtig uit.

Mijn zaak zat in een klein pand van één verdieping schuin tegenover de kerk, die door iedereen de Old Stone Church werd genoemd. Dankzij het grote voorraam hadden mijn klanten een perfect uitzicht op de meent aan de overzijde van de straat en in zuidelijke richting op het voormalige kerkhof. Ik doopte mijn koffietentje Groundworks en zette mijn eerste schreden op het zakelijke pad. Al snel had ik door dat mijn ogen groter waren geweest dan mijn maag. Bij gebrek aan een alternatief plan had ik bijna de volledige erfenis van mijn ouders in mijn huis en het bedrijf gestoken, dus ik diende het uit te zingen.

Langzamerhand kreeg ik het steeds meer in de vingers. Ik gaf monsters van de speciale koffie die ik schonk aan de plaatselijke hotels en B&B's, zodat ze die in de kamers van hun gasten konden leggen. Dit deden ze graag, als promotie voor de plaatselijke middenstand. Voor The Hollows is de herfst het hoogseizoen en dan draait alles om de verhuur van kamers en huisjes. Het pakte ook positief voor mij uit, want zo ongeveer alle hotel- en B&B-gasten bezochten tijdens hun verkenningstochten door de omgeving mijn koffietentje. Ik kwam langzaam uit de rode cijfers, maar het was en bleef hard werken.

Een nadeel van mijn verhuizing naar een andere plaats en van zulke lange dagen was dat ik me eenzaam voelde. In een opwelling reed ik op een dag naar het plaatselijke asiel. Daarachter bevond zich een box waarin honden naar hartenlust konden rondhollen en spelen. Ik zei tegen mezelf dat ik de eerste hond zou nemen die naar me toe kwam. Ik liep de box in en een zwart harig balletje met te grote poten liet de roedel voor wat die was en kwam met wild flapperende oren en wangen op me af. Hij bleef maar rennen, vloog tegen mijn schenen

en kukelde om. Hij sprong meteen op om zijn actie te herhalen. Nadat hij voor de derde keer over mijn voeten was getuimeld, wilde hij het nog een keer proberen, maar inmiddels was hij zo duizelig dat hij omviel.

Ik moest zo hard om hem lachen dat de tranen over mijn wangen liepen en ik op de grond moest gaan zitten. Het mormel sprong naar me op en probeerde mijn gezicht af te likken. Daarmee stond mijn beslissing vast. Ik noemde hem Murphy en sindsdien zijn we onafscheidelijk. Dat is niet overdreven. In onze vier jaar samen hebben we het zelden zonder elkaar hoeven stellen. Omdat ik zulke lange dagen draaide, nam ik hem altijd mee. Al snel was Murphy de officieuze mascotte van Groundworks.

Met een opknapbeurt gaf ik Groundworks een ‘ouderwetsere’ sfeer en de zaak begon steeds beter te lopen, maar nog altijd was ik er alle dagen van de week van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat.

Op een ochtend twee jaar geleden kwam Maggie Vaughn, eigenaresse van het Elmwood Hotel een straat verderop, langs voor een nieuwe voorraad koffie. Ze vertelde toen dat het hotel zo vol zat dat ze nu al een aantal nieuwe gasten weg had moeten sturen.

Daardoor kreeg ik het idee voor een nevenproject en daarmee voor wat extra inkomsten. Inmiddels had ik om mezelf te ontlasten enkele personeelsleden in dienst genomen en daarmee ook wat tijd voor mezelf gekregen.

Ik had het oude huis gebruikt als opslagruimte voor Groundworks, maar ging het nu opknappen met de bedoeling het te verhuren als vakantieverblijf. Ik maakte er een charmant onderkomen van met één slaapkamer en vernieuwde de keuken en badkamer. Ik bouwde aan de voorkant zelfs een vuurplaats. Indertijd begon Airbnb aan te slaan, maar ik was bang dat mijn huisje daar zou verdrinken in het aanbod, dus ik ging in zee met Be Our Guest, een concurrerende start-up die zichzelf in

de markt zette als selectiever en luxueuzer dan Airbnb. De site mikte niet op een publiek dat zo goedkoop mogelijk uit wilde zijn, maar op lui met geld die eens iets anders wilden. Dat was precies het soort toeristen dat The Hollows trok.

Omdat Be Our Guest nieuw was, wilde het bedrijf zich onderscheiden met unieke verblijven. Nadat ze mijn foto's van het huisje hadden ontvangen, gingen ze uit hun dak. Een vertegenwoordiger van het bedrijf kwam langs voor een inspectie en vond het een geweldige plek. We handelden de formaliteiten af, waarbij ik een hele stapel papieren moest tekenen, me akkoord moest verklaren met hun voorwaarden. Een daarvan luidde dat ik geen 'fysieke of andere banden' zou aangaan met een gast gedurende zijn of haar verblijf in het huisje. Ik moest eveneens akkoord gaan met een antecedentenonderzoek, wat me altijd weer de zenuwen bezorgt. Ik had er het volste vertrouwen in dat ze niets zouden vinden, maar toch.

Toen dit alles erop zat, was ik klaar voor de start. Die bleek een vliegende. Be Our Guest bracht het huisje speciaal onder de aandacht en ik zat vrijwel meteen vol. Buiten het hoogseizoen reken ik tweehonderd dollar per nacht en in de herfst driehonderd. Als ik dat zou willen, zou ik het huisje het hele jaar door kunnen verhuren. Ik heb niet eerder zo makkelijk geld verdiend. Doorgaans zie ik mijn gasten alleen bij aankomst en daarna hooguit nog één keer. Het zijn altijd keurige mensen – oké, misschien niet altijd – en na hun vertrek heb ik maximaal twee uur nodig om schoon te maken en het huisje op orde te brengen voor de nieuwe gasten.

Sommige hoteleigenaren bevalt het maar matig dat ik me als concurrent opwerp, maar ze tillen er ook weer niet heel zwaar aan omdat ze meestal toch vol zitten. Ik denk dat ze vooral bang zijn dat iedere bewoner met een kamer vrij zich bij Airbnb aansluit. Hoe dan ook, het is, zoals ik al zei, heel makkelijk verdienen. Ik kan alles helemaal zelf bepalen en als ik even geen zin heb om het huisje netjes te houden, verhuur ik het gewoon

een week of twee niet. Iedereen geniet van zijn verblijf. Ik zorg altijd voor voldoende wijn, afkomstig van plaatselijke wijnboeren, en koffie, vanzelfsprekend alleen van Groundworks. Sinds ik de vuurplaats heb gebouwd, zorg ik ook dat er ingrediënten in huis zijn om s'mores mee te kunnen maken. Iedereen maakt daar gretig gebruik van.

En iedereen is dol op Murphy.

Ik hanteer echter wel een aantal regels. Ik accepteer alleen gasten die op Be Our Guest minstens drie beoordelingen hebben achtergelaten. Dat is een van de mooie dingen van de site. Hotels moeten iedereen met een creditcard toegang verlenen, maar ik mag bij Be Our Guest een veto uitspreken over aanmeldingen. Je ziet wat iemand van vorige huisjes vindt en daardoor zie je ook of hij een probleem gaat worden of niet. Bij sommigen deugt er al bij voorbaat helemaal niets aan een huisje. Mijn regel is: drie beoordelingen waaruit blijkt dat je een redelijk mens bent. Aan geen andere regel hou ik me zo strikt als aan deze.

Maar vandaag overtreed ik hem.

Twee maanden geleden kreeg ik een reserveringsverzoek voor slechts één nacht van een vrouw met de naam Rebecca Lowden. Ik wilde dit afwijzen omdat ze nog geen beoordelingen had achtergelaten op de site, maar bij een reserveringsverzoek kijk ik, om op de hoogte te blijven van waar Be Our Guest adverteert, hoe iemand bij mijn huisje is uitgekomen. Ik klikte op het verzoek en kwam daardoor bij haar profiel uit. Het was onmiskenbaar een mooie vrouw – bruin haar en blauwe ogen – maar ik werd vooral gegrepen door haar biotje.

Be Our Guest moedigt gebruikers aan om in hun bio dingen te vermelden als hobby's, lievelingsboeken en favoriete films. Als een van haar lievelingsboeken noemde ze *A Christmas Carol*. En welke film behoorde tot haar favorieten? *Dead Again*, die ook in mijn top vijf staat. Bovendien was ze opgegroeid in een plaats niet al te ver van waar ik mijn jeugd heb doorgebracht.

Dus puur uit nieuwsgierigheid heb ik mijn regel overtreden en de reservering geaccepteerd.

Ik haal de lakens en handdoeken uit de droger en loop terug naar het huisje. Ik maak het bed op, trek de lakens strak en stop de hoeken onder het matras. Voordat ik het huisje had, maakte ik nooit mijn bed op. Nu kan ik niet meer slapen in een onopgemaakt bed. Ik hang schone handdoeken in de douche, en de exemplaren die over zijn leg ik in de gangkast op de bovenste plank.

Daarmee is het huisje klaar voor gebruik. Gasten mogen er vanaf drie uur in en het is nu twaalf uur. Misschien is ze er over drie uur, misschien komt ze vanavond pas, maar waarschijnlijk vlak na drieën. De meeste mensen vatten een verblijf in een huisje op alsof ze bij iemand op bezoek gaan, anders dan wanneer ze een hotel zouden hebben gereserveerd. Als ze hier niet al te lang na drie uur arriveert, wil ik haar eigenlijk wel kunnen verwelkomen.

Zoals ik al zei, doe ik dat puur uit nieuwsgierigheid, dus kijk me niet zo aan.

Ik leg de sleutel in het sleutelkastje naast de toegang en verander de viercijferige code in de getallenreeks die ik Rebecca in de bevestigingsmail heb gegeven.

In de loop van de middag moet ik in Groundworks zijn, maar tot dan kan ik wat tijd doden in de hoop dat Rebecca er is voordat ik weg moet.

Ik loop terug naar het hoofdhuis en naar mijn werkkamer op de benedenverdieping. De planken in de gang kraken vertrouwd, laten het geluid horen waaraan ik zeer gehecht ben geraakt. Het roept het gevoel bij me op dat ik verantwoordelijk ben voor het oude huis. Het heeft een burgeroorlog overleefd, een wereldoorlog, een zware economische depressie en nog een wereldoorlog. De jaren zeventig, de overgang naar het nieuwe millennium. Ik ben degene die moet zorgen dat het de volgende

mijlpaal bereikt. Ik keer me in de draaistoel naar het bureau en start de computer.

Als ik mijn mail controleer, zie ik dat Sandy Bellhurst, mijn bedrijfsleider bij Groundworks, me de omzet van gisteren heeft gestuurd. Die verwerk ik in mijn boekhoudprogramma en ik handel nog wat andere mails af. Daarna kijk ik naar de deur en zie ik Murphy op de drempel staan.

‘Wat is er? Alweer honger?’

Murphy begint zo verwoed te kwispelen dat zijn achterwerk meeschudt.

‘Oké dan.’

Hij draait zich om en rent naar de keuken. Ik sta op en volg hem.

Ik geef Murphy nog wat brokken uit de zak in de voorraadkast. Ergens heb ik opgevangen dat je een hond, om te voorkomen dat hij te zwaar wordt, beter steeds een beetje kunt voeren dan een paar keer een hele maaltijd. Overgewicht is ongezond en ik wil Murphy zo lang mogelijk bij me houden.

Nadat ik hem te eten heb gegeven, installeer ik me op de veranda. Ik overweeg om met Murphy naar Het Schuiloord te lopen, maar besluit het vandaag rustig aan te doen. Ik laat me met een boek in een stoel vallen om van de herfstmiddag te genieten en Rebecca op te vangen voor het geval ze vroeg komt.

Het is echt een prachtige dag. De wind voert vanuit het bos de geur van dode bladeren aan. De kleuren zijn op hun mooist. Wattige wolken haasten zich langs de hemel. Het is precies zo warm dat ik aan een dunne jas voldoende heb. Over een paar dagen is het Halloween, een gebeurtenis die The Hollows elk jaar aangrijpt om de show te stelen.

Murphy duikt op, duwt met zijn neus de hordeur open en laat zich met een tevreden zucht naast me op de planken vallen.

Rebecca Lowden hoeft zich niet te haasten. Ik red me wel.

Nadat ik enkele uren op de veranda heb gezeten, moet ik hoog-nodig weg.

Ik heb bij Groundworks een afspraak met iemand van Alliance Capital. Dit bedrijf is erin geïnteresseerd om Groundworks uit te bouwen tot een franchiseorganisatie.

Murphy ligt nog altijd naast me. Hij schuift op zijn rug heen en weer omdat hij ergens jeuk heeft. Snuivend wringt hij zich in alle mogelijke bochten. Ik bedenk dat dit een geweldige foto gaat opleveren, pak mijn telefoon, sta op uit mijn stoel en hurk neer bij zijn kop. Hij ligt nog altijd op zijn rug en kijkt me aan met een blik die zegt: ‘Wat doe jij nou, verdomme?’

Ik breng mijn telefoon tot vlak bij zijn neus en neem een foto. Ik weet meteen dat de foto niet geschikt is voor gebruik op Be Our Guest, want je ziet het huisje tussen zijn gespreide achterpoten door. Het ziet er hilarisch uit, maar vermoedelijk ook tamelijk ongepast. Bovendien kwam er precies toen ik de foto nam een Ford Focus in beeld. De auto parkeert naast het huisje. Voor mijn privécollectie neem ik nog een foto en stop daarna mijn telefoon weg. Murphy draait zich weer op zijn buik en richt zijn blik op de nieuwe gast.

Ik sta op, loop naar het trapje, bereid me erop voor om Rebecca Lowden te begroeten, maar verstar. Dit kan haar onmogelijk zijn. Die persoon daar is verdwaald. Rebecca is een brunette, maar de vrouw die uit de Focus stapt heeft rood haar.

Murphy loopt op haar af en ik volg hem. Hij blijft op een paar meter afstand van haar staan en neemt een onderdanige houding aan. Ze gaat op haar hurken zitten en moedigt hem aan naar haar toe te komen door op haar knieën te slaan.

Wacht, ik vergis me. Die vrouw is wel degelijk Rebecca Lowden, maar dan met vuurrood geverfd haar.

Murphy gaat naar haar toe en draait zich speels op zijn rug omdat hij lekker stevig over zijn buik geaaid wil worden. Ze gehoorzaamt.

Ik loop eveneens op haar af. Ja, het is inderdaad Rebecca

Lowden. Ze is nog altijd een stuk, maar dat rode haar staat haar niet.

‘Hallo,’ zegt ze terwijl ze op Murphy’s buik klopt. ‘Jij bent Jacob?’

‘Yep. En jij bent Rebecca?’

‘Helemaal.’

‘Ik herkende je eerst niet. Je hebt ander haar dan op je profielfoto.’

Ze komt overeind. ‘Ja, dat is een probeersel.’

Murphy gaat staan en draait haar zijn achterwerk toe omdat hij op zijn kont gekrabd wil worden.

‘En dan ben jij zeker Murphy!’ zegt ze alsof ze het tegen een klein kind heeft. Ze begint haar nagels door de vacht bij zijn heupen te halen. Murphy is in de zevende hemel. ‘Sorry dat ik te laat ben.’

‘Nee hoor, je bent helemaal niet te laat. Je kunt komen wanneer je maar wilt. De sleutel ligt in het kastje naast de toegang.’

‘Geweldig. Dank je!’

‘Ik zou je graag even rondleiden, maar Murphy en ik moeten er snel vandoor vanwege een zakelijke afspraak.’

Ze geeft Murphy opgewekt een klap op zijn kont. ‘Dat geeft niet.’

‘Ik weet niet wat je plannen zijn, maar in het huisje is koffie en wijn en er zijn ook ingrediënten voor het maken van s’mores. En voor het geval je de vuurplaats wilt gebruiken, liggen er aan de achterkant wat houtblokken.’

‘Fantastisch.’

‘En als je iets anders nodig hebt, dan heb je mijn nummer, toch?’

‘Yep.’

Er volgt een vreemde stilte, die me het gevoel geeft dat ze graag wil dat ik wegga.

‘Oké, dan ga ik maar. Kom, Murphy.’

Hij aarzelt, maar voegt zich vervolgens bij me en volgt me

naar de pick-up. Ik kijk over mijn schouder en zie mijn gast naar het sleutelkastje lopen en de code intoetsen.

Wanneer Murphy en ik bij de auto aankomen, gaat ze het huisje al binnen en doet ze de deur achter zich dicht.

Ik open het portier van de pick-up en Murphy springt naar binnen. Hij gaat graag mee in de auto. Ik stap in de cabine en draai de contactsleutel om. Wanneer de motor begint te grommen, gaat in het huisje het licht aan.

‘Murphy, lag het nou aan mij of was dat een beetje vreemd?’ vraagt ik.

Ik kijk naar hem en zie zijn tong uit een hoek van zijn bek hangen.

‘O ja, je bent een hond.’

Ik zet de pick-up in de eerste versnelling en rij langzaam de oprit af. Ik draai Normandy Lane op, werp via de achteruitkijkspiegel een laatste blik op het huisje en zet koers naar The Hollows.

Het is druk in Groundworks. Dat is mooi, nog afgezien van de inkomsten. Zo ziet die man van Alliance Capital dat de zaak goed loopt.

Hoofden draaien zich om wanneer het deurbelletje rinkelt als ik en Murphy binnenkomen. Ik zie een paar regelmatige bezoekers – zoals dominee Williams van de Old Stone Church, die ongeveer eens per maand langskomt – maar de klandizie bestaat vooral uit toeristen. Ze weten misschien niet wie ik ben, maar Murphy heeft een magische uitwerking. Iedereen is meteen smoor op hem.

Zal ik je een geheimpje vertellen? Aanvankelijk haatte ik de tent. Meteen na de opening had ik er al spijt van dat ik mijn laatste centen erin had gestoken. Naar mijn idee was dat weggegooid geld omdat ik de zaak nooit van de grond zou kunnen krijgen. Maar nu ben ik dol op Groundworks. De tent is vergeven van de geur van verse koffie. Het voortdurende sissen